

HODIM,
HODIM,
HODIM ...

Ta knjižica je zate,

Za upanje, spodbudo in
nasmešek na obrazu.

Pravo vrednost človek nosi v sebi.

Tisto, ki je požar ne zogleni,

veter ne odpihne,

potres ne načne

in družba ne odvzame.

Tisto, ki je vedno z njim, kamor koli gre.

Kaj ti bo življenje, če je narekovano?
Slediti je preprosto, a tudi dolgočasno.
Slediti je varno, a brez strasti.
Slediti je pričakovano,
a za sabo ne puščaš novih sledi.

Ni toliko pomemben cilj in sama hoja kot to,
kaj se dogaja na poti.
Daj piti žejnemu,
pomagaj utrujenemu,
bodi dober,
širi dobro.

En objem partnerja na dan lahko ohrani zvezo,
en poljub na dan lahko ohrani ljubezen,
ena pohvala na dan lahko poglobi prijateljstvo,
ena telesna vadba na dan ti ohrani zdravje,
ena lepa misel na dan sočloveku lahko
spremeni družbo,
ena dobra gesta na dan spremeni svet ...

Za življenje so zares pomembni predvsem voda,
hrana in varno okolje.

Življenju dajejo smisel odnosi in ustvarjalnost.

Vsemu ostalemu dajemo prevelik pomen in
posledično namenjamu preveč časa in skrbi.

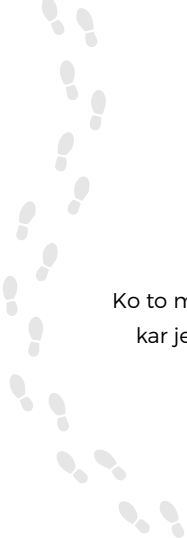
Situacija, v kateri si, je zate najboljša mogoča situacija v tem trenutku. Če ne bi bila, je ne bi bilo.

Pomembno je, da v njej najdeš nauk, sporočilo in predvsem, da jo sprejmeš takšno, kot je – kot najboljšo situacijo zate v danem trenutku.

Tudi če se še ne zavedaš njene popolnosti. Včasih Vesolje ve mnogo več, kot smo sami zmožni prepoznati in vedeti. Zato zaupaj, da bo vse v redu.

Ne pozabi, da si samo človek.
Povsem v redu je, da si včasih na tleh, da se zjočeš.
Nato pa vstani in pojdi dalje.
Vedno.

Hudo je, ko ljudje mislimo,
da smo storili in našli že vse.

Ko to mislimo, nismo zmožni videti še nečesa,
kar je včasih pred nosom, a nam nevidno.

Da se rešiš suženjstva, obstaja le ena pot.

Pojdi. Hodi.

Pri tem je pomembno, da imaš odprte roke – odprte
za sprejemanje in odprte za dajanje.

Potrebuješ oči, da spregledaš, da opaziš te okove
suženjstva. Oči za vid in oči v razumu.

In potrebuješ noge, ki te bodo premikale.

Ne obstoj, premakni se, hodi.

Ko se podaš na pot –
išči, opazuj, spremljaj, opazuj znake narave.
Pokaži jih tudi drugim, ki si želijo po tej poti.
In hodi, pojdi naprej,
vsakdo s svojim bremenom na ramenih.

Če sva realna – v vsem obstoju sveta sva le drobcen atomček v vesolju na drobceni kroglici Zemlji. Ti in jaz, z vrha gore že nevidna, iz vesolja nezaznavna. In kot sva atomsko drobčkana, tako hipno bo švignilo najino življenje na Zemlji. Z vidika Zemlje komaj opazna, z vidika vesolja nezaznavna. Puf, in te ni. Puf, in me ni. Tako preprosto, tako hitro, tako neizogibno. Ljudje bodo pozabili, Zemlja kmalu predelala, narava nadomestila. Ali ne bi bilo zato najbolj smiselno sprejeti tega življenja, ta puf, za svojega in ga kar najbolj izkoristiti in zaužiti v polnosti?

Kaj ti bo življenje, če se boš ozrl nazaj in rekel:

S popolnim korakom sem šel po poti,

ki mi je bila dana,

naredil stvari, ki so bile pričakovane,

in govoril z ljudmi, ki so bili na isti poti.

Pomisli, kaj vse življenje ponuja izven te načrtane poti.

Koliko novih dežel, radovednih oči, šepetov narave,

koliko občutij, za katere sploh ne veš, dokler ne stopiš

tja, onkraj varnega, v Življenje.

Ne trudi se biti človek, ki nikoli ne pade,
temveč se trudi biti človek, ki po padcu ne ostane
na tleh, se ne smili sam sebi in ne krivi drugih za
nastalo situacijo.

Bodi človek, ki kljub bolečini in joku vstane, pobere
koščke razbitega sebe in s pozitivno naravnostjo
hodi dalje.

Hodi in hodi in hodi.

Ljudje se tako bojimo minljivosti.

Minljivosti trenutka, minljivosti ljudi, minljivosti vsega.

A prav minljivost je tista, ki stvarjem daje
lepoto in vrednost.

Če bi bil najlepši trenutek, ki si ga lahko zamisliš, vse življenje točno takšen in edino takšen, bi izgubil svoj čar. Minljivi so tudi ljudje, ki so nam prevečkrat samoumevni. Ko se zavemo njihove minljivosti, bomo znali bolj ceniti trenutek z njimi tu in zdaj.

Vedno bom tu, da te ujamem ob tvojem padcu. Vedno
bom tu, da ti ponudim ramo ob tvojem joku. Vedno
bom tu, da ti pomagam ob tvojih namerah. Vedno
bom tu, da ti kažem pot.
Vedno bom tu, da ti podam svojo dlan.

Toda poti ne morem opraviti namesto tebe.

Včasih moraš pozabiti vse, česar si se naučil,
da lahko zgradiš boljše temelje,
na katerih se oblikuješ v še boljšo osebo, kakršna ne bi
mogel postati s tistimi rahlimi temelji.

Ne boj se pozabiti vsega in ostati v praznini, v
nevednosti. Boj se prepričanja, da veš in znaš vse – to te
bo zares ohromilo.

Hodim in hodim in hodim.

In dokler bom hodila, bom znala na poti najti to,
kar lahko delim med ljudi, da ustvarjam boljšo
sebe in boljši svet.

Kaj je to, mi bo pokazala pot sama.

Vsakdo ima svojo pot.

Včasih hodiš v dežju, drugič v soncu. Včasih se mučiš, drugič greš lahkotno. Včasih imaš neprijetno okolje industrijskih con, drugič rajske poglede. Včasih te kaj gane, drugič razveseli. Včasih te kaj prestraši, drugič navduši. Včasih hodiš sam, drugič v družbi. Včasih te ovirajo žulji, drugič le pomanjkanje volje. Včasih boš prehodil več, kot si si zadal, drugič manj.

A zares pomembno je le, da greš ves čas naprej.

Na poti srečuješ mnogo ljudi, ki so kot utrinki – nekateri
močnejši, drugi šibkejši,
nekateri daljši, drugi bežni,
nekaterih niti ne opaziš,
drugi pa ti ostanejo v spominu za vedno.

A prav z vsemi se nekje skupna pot konča.

V naravi je vse v ravnovesju – v jin-jangu.
Imamo noč in dan, moške in ženske,
mrzlo in toplo ...
A v vsakem *jinu* je seme *janga*.
V vsaki težavi je torej seme rešitve.
In tudi v vsakem uspehu je seme neuspeha.

Radi pozabimo, da brez slabega
tudi dobrega ne bi imeli.
Brez neuspehov tudi uspeha ne bi zaznali.
Brez bolečine ne bi vedeli, kaj je radost.

Naj se vam ne smilijo toliko ljudje,
ki jočejo, kričijo, stresajo jezo naokoli
ali v vsem obupu brez dežnika
ali pelerine hodijo po dežju.
Smilijo naj se vam tisti,
ki tega nikoli ne počno.

»Če ne poznaš teme noči
in če nimaš ničesar, za kar bi se boril,
potem ne boš poznal svetlobe jutra
in ne boš imel ničesar, o čemer bi pisal.«

Ker sem izkusila malo, vem, kaj je veliko.

Ker sem občutila lakoto, cenim sitost.

Ker sem spala zunaj, vem, kaj pomeni imeti posteljo.

Ker sem delila prhe in stranišča z drugimi,
cenim, ko ju imam le zase.

Ker sem več dni hodila v mokrih oblačilih,
cenim suha in sveža.

Ker sem jedla zaradi lakote in potrebe telesa po
energiji, se zavedam preobilja, ki ga imamo.

Vidim pristnost odnosov.
Vidim naravo.
Vidim dobro v ljudeh.

Nekoč mi je bilo rečeno,
da je najvišja stopnja inteligence humor.
Drži.

Hvaležni bodimo, da smo tu.

Da imamo noge, ki nas premikajo;

ramena, ki nosijo bremena;

glavo, ki misli, in srce, ki čuti.

Hvaležni bodimo za pogum in voljo za težke poti ter

da imamo predvsem čas.

Čas, ki ga kljub vsem ostalim dobrinam mnogi nimajo.

Ali si ga ne vzamejo.

Upanje umre zadnje.
In upanje je močno.

Morda bi morali večkrat bosu stopiti na travo,
imeti manj stvari in več doživetij,
ustvariti bolj odprte in pristne odnose,
več gledati v oči in manj v oblačila
ter se znati ustaviti v trenutku in ga zares začutiti.

Morda pa je to tudi vse,
kar resnično potrebujemo.

Vsakdo v življenju bije svoje bitke.
Vsakdo ima majhne bitke za vajo
in večje za preizkus zmogljivosti.

In vsakdo ima vsaj eno bitko,
tisto, po kateri bi kot vojščak zaslovel
in po kateri bi si ga zapomnili.

Tisto, ki ga naredi najmočnejšega,
ki ga najbolj izoblikuje,
največ nauči in hkrati – najbolj utruji.

Nikar ne sodi ljudi, ki bijejo svoje bitke.

Nikar se jim ne posmehuj, ne pametuj o njihovih poveljih in ne skušaj poveljstva drugih prevzeti sam.

In nikar ne zavidaj življenja drugemu, kajti nekatere bitke, celo tiste največje, so včasih očem nevidne, skrite za ščitom, čelado in masko nasmeha.

Kar lahko naredimo za dobro sebe in človeštva,
je le to, da spoštujemo pot vsakega posameznika,
z vsemi bitkami, z vsemi zmagami in porazi,
z vsemi plaketami uspehov in brazgotinami ran.
In da mu preprosto pustimo, da bije svoje bitke,
ob tem pa mu le ponudimo kozarec vode,
ki ga bo ojačala, ko bo to potreboval.

Gaziti sveže zapadli sneg je vedno neprimerno težje in
bolj nevarno, kakor slediti trdno uhojeni poti.
Težje, bolj utrujajoče, nevarnejše in neznano.

A če želimo priti nekam,
kjer še nihče ni bil ali kjer ni množic ljudi,
je to edina pot.

Težka, a edina.

Pravijo, da se utrujajoča pot po
sveže nametanem snegu na koncu obrestuje.

Ne le da se obrestuje sam cilj.

Obrestuje se že pot sama!

Nekako kljub večjemu naporu,
kljub večjemu strahu pred nepoznanim,
kljub vsem kapljicam potu,
kljub neštetim padcem ...
prinaša več zadovoljstva.

Ljudje močno kimajo in se strinjajo s pritiskom na moralno noto poštenosti, iskrenosti, pravičnosti, hvaležnosti ... Pomembnosti biti v naravi in živeti srečno minimalistično življenje v svetu, sicer prepolnem bremen.
O vsem se strinjajo.

A gredo domov in od jutri naprej še vedno živijo po istih ustaljenih tirnicah varnega in poznanega.

Ljudje govorijo o svojem poklicu,
o svojih nazivih in certifikatih.

Katere pa so tvoje strasti, neustavljive želje,
katere so misli, ki se ti zjutraj prve porodijo
in te zvečer zadnje popeljejo v spanec?

Ljudje govorijo o svojih referencah,
potrdilih in diplomah.

Kje pa so ljudje, ki si jim spremenil življenje, ki si se jih dotaknil brez dotika, jih ganil brez besed, se jim približal brez fizičnega koraka, z njimi delil občutja, bridkosti, sočutje in toplino le s pogledi v oči?

Kje so ljudje, ki jim boš za vedno ostal v srcu, četudi je tvoj fizični stik z njimi trajal le kratek trenutek?

Ljudje govorijo o svojih hišah,
avtomobilih, nakitu in jahti.

Katere pa so stvari, ki so v tebi vedno in ti jih nihče ne
more vzeti? Stvari, ki jih ogenj ne more uničiti, potres
ne izrjavati, kriza ne odvzeti, ljudje ne načeti?

Kje je poznavanje delov sveta,
kamor si hodil dneve in dneve, da si jih dosegel, kamor
si prišel po vseh solzah, žuljih,
krčih zaradi težkega nahrbtnika,
trenutkih samote in bojih s samim sabo?

Ljudje govorijo o uspehu, slavi in prepoznavnosti.

Kje pa so tvoji padci, tisti najbolj bridki in boleči, ki so ti pustili brazgotine, ki jih ne more odpraviti nobena lepotna operacija? Povej mi, kako si ravnal takrat, kako si zdravil rane, kje iskal pogum in kakšen sedaj stopaš na najvišje vrhove, še vse nepoznane in strašne? Ali sploh stopaš?

Ljudje govorijo o partnerju, starših, otrocih,
prijateljih in znancih.

Kdo si pa ti? Katera so tvoja verovanja, prepričanja, za
kaj se zavzemaš, katere so tvoje bolečine in radosti? Do
kod sega tvoja radovednost? Od kod tvoj pogum? In
kam segata tvoja srčnost in tvoje sočutje?

Ljudje govorijo o svojem imetju.

Koliko pa si pripravljen izgubiti,
da ne obstaneš na mestu in greš naprej?

Ponovno, spet, znova ...

Kaj si pripravljen spustiti, kolikokrat se podati v
neznano, v neraziskano, v strašno in boleče le zato,

da ne ostaneš na mestu?

Da hodiš in hodiš in hodiš.

Smo na nekem posebnem planetu, kjer ljudje trpijo, a imajo nasmehe na obrazu. Kjer njihove oči jočejo, a besede govorijo o sreči. Kjer se ljudje objemajo z največjo mero hladnosti, kar je premorejo. In drugi ljubijo, da je to čutiti na vseh ravneh življenja, a ljubezen ostane neizražena. Ta planet bi še bil razumljiv, ker vedno bolj čutimo in zaznavamo stvari tudi onstran mask in besed, a je boleče opazovati, da je prav tistim, ki ne igrajo te nesmiselne igre zanimivega planeta, na koncu sojeno.

Včasih moramo na svoji poti za sabo pustiti ljudi, tudi prijatelje, za kar ne moreš podati razumske razlage.

Začutiš, ko je pravi čas za to, in takrat se to zgodi lahko in z močnim zavedanjem, da je tako prav, čeprav jih imaš in jih boš vedno imel rad.

Prosim – z nasmehom se pozdravimo,
poberimo papirček s tal,
spoštujmo mir in čistost narave,
bodimo spoštljivi drug do drugega in do narave.

Prelepo je, da bi uničili ta košček sveta.

Ljudje pridejo in gredo. Kot utrinki na nebu.
Nekateri so daljši, drugi krajši, nekateri močnejši, drugi
šibkejši. A vsi so le utrinki. Naučimo se utrinek zares
videti, občudovati njegovo lepoto, biti zanj hvaležni, a
ga tudi znati spustiti. Če bi se zadrževali le pri enem
utrinku in ga objokovali, ker ga ni več tu, bi izgubili te
čudovite nove utrinke, ki se prikažejo.
Prav ti utrinki so nekaj najbolj čudovitega
na včasih temnem nebu.

Tako zelo znamo biti pametni, kako živeti,
kako biti poduhovljeni in sočutni.
Toliko znanja o tem nabiramo in skladiščimo,
da včasih pozabimo – preprosto to biti.
Ne le tega vedeti.

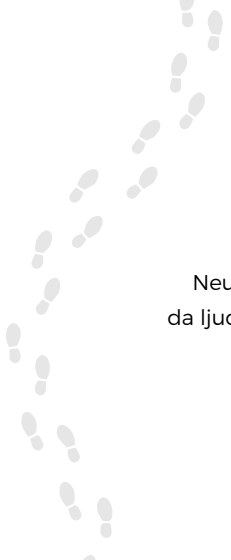
Pomagaj drugim.

Ko to storiš, čutiš ... ljubezen?

Morda je to občutek ljubezni in topline,
po čemer vsi bolj ali manj hrepenimo.

Ironično – najhitreje in močno jo začutimo, ko nas
nekdo pogleda v oči, se rahlo nasmehne in brez besed
izreče tisti iskreni in močni – hvala.

Koliko ljudi je poduhovljenih,
a ne znajo videti drugega kot le sebe.
Koliko ljudi je razsvetljenih,
a v isti sapi sodijo druge.
Koliko ljudi zagovarja varovanje narave,
a ne znajo pobrati papirčka s tal.
Koliko ljudi je tako dobrih in poštenih,
a ne znajo pomagati starki čez cesto.
Koliko ljudi je nadvse pametnih,
a ne vedo, kaj je empatija.

Ljudje niso neumni.
Neumni smo mi, ki mislimo,
da ljudje verjamejo našim lažem.

Nihče ne mara nadutežev.
Ni naziva, ne položaja, ki bi opravičil vzvišen odnos.
Mnogo več lepega zase in za svet dosežeš,
če ostaneš ponižen in iskren.

Ko si v paniki, si reci:
saj bo minilo.

V naravo.
Tam je smisel.
Tam je vedno smisel.

Med pogumnim in neumnim
je zelo tanka meja.

Pravzaprav ne vemo, ali bom sploh kdaj lahko odložili
celotno breme preteklosti. Morda nikoli.
Lahko pa si obljubimo, da ne bomo nikoli klecnili pod
tem bremenom in obupali.

Prelep je ta svet, da bi obstali na mestu.

Dovoli si jokati. Dovoli si biti malo prismuknjen.
Dovoli si biti žalosten. Dovoli si biti jezen. Dovoli si
biti ranljiv. Dovoli si biti nežen in dovoli si biti ranjen.
Šele ko si dovoliš biti ranjen, dopustiš, da pridejo
do tebe najlepše ganljive stvari, po katerih trenutno
hrepeni tvoje srce.

Dovoli si jokati. Lenariti. Biti žalosten.

Dovoli si reči ne.

Dovoli si vse to brez slabe vesti.

Dovoli si ...

Preprosto biti. Biti človek.

Človek, ki se ne zmeni za nadzor in kritiko javnosti.

Najboljši odziv, ki ga lahko date nekomu, ki vam zaupa
globoko lastno rano?

Objem z besedami: »Ponosen sem nate!«
Ponosen za ves pogum, ki ga premoreš,
da si o tem spregovoril, kar mnogi ne.

Bodi, kar si.
Morda boš malo težje sobival z ostalimi,
a je vredno!

Lahko je zapisati lastne misli,
lahko je tudi opazovati svoje misli,
lahko je vedeti, kaj vse je treba narediti,
lahko je obiskovati terapevte in različne zdravilce ...

A prava rast je drugje.

Prava rast je soočiti se s samim sržem težave,
z vsemi občutki, jih začutiti in si jih dovoliti.

Ali ni lepo malce verjeti v čudeže?

Življenje s to vero postane nekako bolj čarobno.

Bistvo ni v iskanju pravih odgovorov,
temveč v doživetjih samih.

Ubogi je,
kdor se le s količino prijateljev lahko pohvali.
Kajti začutil še ni prave globine odnosa,
ki ni pogojen s številom povezav.

Nesrečen je,
kdor se z materialnim predstavi.
Kajti vedno je v strahu, da to izgubi,
in vsak trenutek to možnost nosi v odmevu svoje hvale.

Ujetnik je,
kdor si partnerja, otroke in stvari lasti.
Šele ko te ni strah izgubiti vsega,
začutiš svobodo in gradiš odnose
na temeljih čistosti in iskrenosti.

Prestrašen je,
kdor se za nazivi in plaketami skriva.
Kajti ko si pripravljen ponosno stopiti pred množico,
brez tega, gol in bos, takrat se šele zaveš svojih znanj in
sposobnosti.

Lažnivec je,
kdor le srečo, hvalo, uspehe pozna.
Lažnivec samemu sebi.
Kajti svet je jin-jang, kot smo to ljudje,
kot so to naše poti vzponov in padcev,
lepot in tegob, rasti in umiranja.

Neveden je,
kdor le s prsti, očmi, nosom, ušesi in umom živi.
Kajti prave globine se začnejo v srcu
in onkraj vsem poznanega.

Zmeden je,
kdor le množicam sledi.
Kajti pravo pot lahko najdeš le v tišini,
v samoti, v šepetu srca in modrosti intuicije.

Prazen je,

kdor stoji le na varnem čolničku mirnega jezera.
Kajti doživetja divjih brzic, razburkanega morja, viharjev
oceanov, moči slapov vlivajo moči in neskončnost
energije življenja, ki te polnijo. Polnijo tvoje strasti,
polnijo izkustva in dajejo življenje življenju, četudi prek
nevarnosti, strahov, tresočih se rok in šibečih se kolen.

Najbolj izgubljen pa je tisti,
ki ve, da vse ve.
Ki ve, da je uspešen.
Ki ve, da je slaven.
Ki ve, da je lep.
Ki ve, da je več kot ostali.

Vesolje ti nikoli ne nameni večjih preizkušenj,
kot si jih zmožen preseči.
Če jih ne bi bil zmožen, ti jih ne bi namenilo.
In večje preizkušnje ko ti daje,
bolj te uri, da postajaš vedno močnejši ...
saj ima s tabo verjetno velike načrte.

Ne se boriti s silo. Če se boriš proti nečemu, prav temu daješ še več energije, zato le še bolj raste.

Raje vzemi stvari v svoje roke. Sprejmi.

Sprejmi, da je tudi ta del, ki ga želiš spremeniti, del tebe. Morda je to tvoja posebnost. Le sprejmi.

Sprejmimo sebe z vsemi deli svoje preteklosti.

Če sprejmemo svoje uspehe in verjamemo,
da so nas pomagali oblikovati v današnjo podobo,
potem je nujno sprejeti tudi neuspehe
in bolečine, s katerimi smo se soočali.

Lepo je ob sebi imeti ljudi, prijatelje, ki te poslušajo,
ti ponudijo a ne vsiljujejo roko, stojijo ob strani,
pomagajo graditi hišo sreče in notranjega miru tako,
da ti pridržijo zidake.
A zidati bo moral vsakdo sam.

Nikoli nebo ni tako temno,
da ne bi bilo mogoče videti vsaj ene svetle zvezdice.
Samo navzgor moramo pogledati.

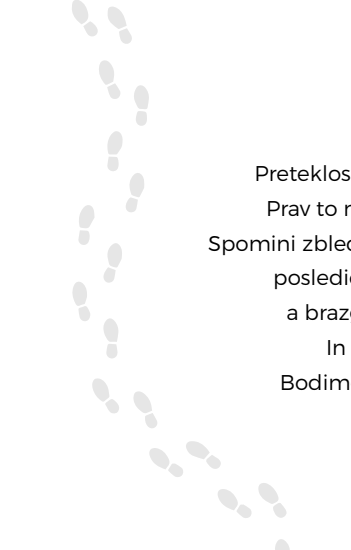
Vsaka družina in vsak človek ima svoje skrivnosti, ki jih pometemo pod predpražnik. Od posameznika je odvisno, kateri predpražnik bo dvignil in kakšen pomen dal skrivnosti. Vsakdo mora obdržati tudi kanček skrivnosti, a le do tedaj, ko zaradi neizrečenosti in napetosti v zraku ne postane pretežko breme, ki razjeda vsako celico telesa. Takrat je te skrivnosti smiselno odpreti. Lahkotnost, ki jo ob tem začutiš, je – izjemna! In vredna vsega truda, vsakega prestopa območja udobja in vsakega delovanja kljub prisotnemu strahu.

Vsakdo ima svojo borbo, svojo pot.
Ne glede na to kako težka je ta borba, to breme,
je zares pomembno le eno –
da le hodiš in hodiš in hodiš.
Če ne obupaš, ne moreš biti poraženec.
Ne glede na to v kako hudi bitki si se znašel.

Ne sodi in ne primerjaj se z drugimi, saj ne veš,
kakšne bitke ima posameznik za ščitom, za
čelado, za masko nasmeha.
Zato spoštuj pot vsakogar, spoštuj svojo pot.

Predvsem pa nikoli ne pozabi –
hodi in hodi in hodi.

Naša največja življenjska sovražnica
je lahko na koncu naša največja prijateljica.
Le iz drugega zornega kota jo moramo pogledati.
Dovolimo si, da v svoji največji življenjski težavi
najdemo njeno pozitivno plat.

Preteklost bo vedno del nas.
Prav to nas je izoblikovalo.
Spomini zbledijo, bolečine popustijo,
posledice se odstranijo ...
a brazgotine ostanejo.
In prav je tako.
Bodimo ponosni nanje.

Brez joka ne bi poznali veselja.

Brez solz ne nasmehov.

Brez neuspehov ne bi vedela, kaj so uspehi.

In brez bolečin ne bi poznali radosti.

Brez sovražnikov ne bi tako cenila prijateljev.

Brez osamljenosti ne bi cenila bližine.

Brez hladnosti ne topline.

Brez bremena ne lahkotnosti.

In brez suženjstva ne bi vedela, kaj svoboda zares je.

Mnogi bi dali vse za solzice ob slovesu – ker bi to pomenilo, da imajo ob sebi tako ljube ljudi.

Mnogi bi dali vse za bolečino v srcu ob izgubi ljubezni – ker bi to pomenilo, da so imeli močno ljubezen.

Mnogi bi dali vse za prepir, ker bi to pomenilo, da imajo nekoga, za kogar jim je močno mar.

Mnogi bi dali vse za težave starosti, ker bi to pomenilo, da so dosegli starost.

Mnogi bi dali vse za bolečine rasti, ker to pomeni, da – rastejo! Da se premikajo. Da hodijo in hodijo in hodijo ...

Dokler bosta tu sonce in luna, bom poznala čas. Dokler bom slišala petje ptic in šum morja, bom vedela, da nikoli nisem povsem sama. Dokler bom znala prisluhnuti srcu in intuiciji, bom vedela, kaj je moja pot. Dokler bom zaznavala znake narave, se bom počutila varno. Dokler se bom znala nasmehnuti, ponuditi roko in čutiti sočutje, bom vedno obkrožena z ljudmi. Dokler bom cenila malenkosti, mi bodo dane velike stvari. Dokler bom znala videti bistvo v poti sami, bo prijeten občutek doseženega cilja vedno tu, z mano.

V življenju iščemo popolno srečo. Vendar to ne pomeni, da smo stalno nasmejani in brez skrbi.

To le pomeni, da znamo jadрати na teh valovih življenja, ne glede na to kako razburkano je morje.

Da se ne ustavljamo, temveč radovedno, kaj ima življenje pripravljeno za nas, stopamo dalje. Pazimo le, da na tej poti opazimo vse te neštete drobne lepote, da se znamo takrat za hip ustaviti, jih ozavestiti, zaznati, uživati in biti hvaležni, da so tu.

Tako življenje postane lepo.

Življenje je igra, ki nima zmagovalca ali poraženca
– ima le tiste, ki med igro bolj uživajo in jo zavestno
igrajo, in pa tiste, ki jo zanj igrajo drugi, sami se le
apatično pomikajo kot šahovska figurica.

Sami igrajmo svojo igro. Sami si določimo svoje mesto.

In ne izpuščajmo trenutkov življenja.

Nikoli ne vemo, koliko nam jih je še preostalo.

Življenje je včasih nepredvidljivo, včasih nas
preseneti, drugič razočara, včasih nam polaga
bremena, drugič ponudi ramo, včasih nam da
darilo, drugič preizkušnjo ...
A nikoli ni dolgočasno.

Včasih si bom morda res obarvala lase, dobila kilogramček ali dva pa tudi izgubila kakšnega, menjala oblačila, morda celo z ličili spreminjala obraz ...
A vedno bo tu isto srce, za katerega se bom vedno trudila, da bo ostalo toplo in ljubeče.

Včasih bom imela boljši avtomobil, drugič slabšega,
enkrat bom imela večje, drugič manjše stanovanje,
morda bom zgradila hišo, morda jo bom tudi izgubila,
enkrat bom imela več denarja, drugič manj ...

A vedno bom ustvarjala. Ustvarjala to, kar znam in
čutim. Ustvarjala s srcem in strastjo.

Menjala bom prijatelje, z enimi gradila globlji odnos, z drugimi površinskega. Nekateri moji prijatelji se bodo mnogim zdeli čudni, drugi zanimivi ...

A vedno se bom trudila, da bo odnos iskren.

Enkrat bom doživljala uspehe, drugič neuspehe.

Enkrat bom prejela pokal, drugič kritiko.

Enkrat bom na naslovnica z zgodbo o uspehu, drugič
tarča posmeha na forumih ...

A vedno bom stala za tem, kar sem rekla, naredila, dala
v svet. Ker bom vedela, da sem v tistem trenutku to
čutila, vedela, znala. Vedno bom vedela, da sem delala
s pozitivnimi nameni.

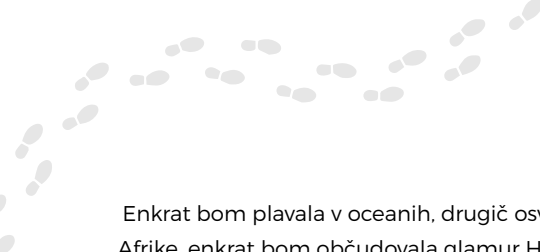
Enkrat bom samska, drugič v zvezi, enkrat v množici ljudi, drugič zmedena sama v kotu. Enkrat bom sredi velikega sorodstva, drugič med neznanci v tujini ...

A vedno se bom trudila znati biti sama s sabo in poskrbeti, da me to ne bo plašilo.

Enkrat se bom smejala kljub bolečini, drugič bom smeh zadrževala kljub radosti. Enkrat bom pokimala kljub nestrinjanju, drugič rekla ne kljub želji po da ...

A vedno bom v očeh pokazala iskrenost brez mask.

Enkrat bom plavala v oceanih, drugič osvajala gore
Afrike, enkrat bom občudovala glamur Hollywooda,
drugič preprostost Azije ...

A nikoli ne bom pozabila, kje je moj dom.

Enkrat bom presenetila s svojo iskrenostjo, drugič s svojo zaprtostjo. Enkrat bodo ljudje ob meni razočarani, drugič navdahnjeni. Enkrat bodo v meni videli poraz, drugič navdih. Enkrat jim bom povedala za svoje največje padce in borbe, drugič za svoje največje zmage.

A vedno bom – jaz.

Naj vrže kamen tisti, ki nikoli ni grešil.
In naj vrže kamen tisti, ki v sebi ne nosi kakšne skrivnosti, ki ga razžira, ker je nikomur ne pove.
In naj vrže kamen tisti, ki nima šibkosti in izzivov.

Vedno in povsod teži za ravnovesjem.
Verjamem, da je to prava pot do miru in sreče.

Pravijo, da popolnost ne obstaja,
a pridejo dnevi, ki so –
popolni!

Z leti bo naša pot le še bežen spomin.

Naš in pa spomin tistih,

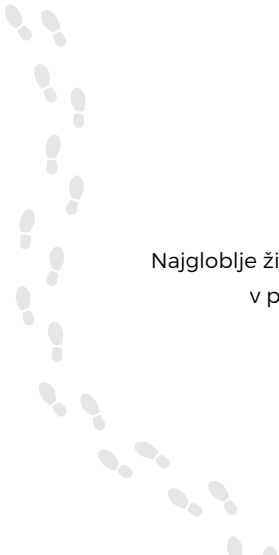
ki smo se jih nekako dotaknili.

Pot se bo zaključila, vpliv bo ostal.

Pot bo z leti vedno bolj oddaljena,

a izkušnja nam bo ostala za vedno.

Izkušnja, brez katere bi bili drugačni.

Najgloblje življenjske resnice se skrivajo
v preprostih stvareh.

Misli so iz knjige
CAMINO – Od suženjstva do svobode.

Knjiga za vse, ki ste si kdaj želeli odložiti težka bremena preteklosti.

KOLOFON:

Hodim, hodim, hodim

Petra Škarja

Založba 5KA

Trbovlje, 2020